

מופץ
ב-17,000
עותקים

דרכי הבעל שם טוב

גיליון לשבת קודש עפ"י דרכו של הרה"צ ר' אשר פריינד זיע"א

העלון מוקדש לרפואת:
נעמי בת פנינה
איילה חן בת אודליה
רוחמה חנה בת חיה שרה
יגל שמעון בן תהילה
בתושח"ו

חברותא לדרך

פנינים על הפרשה

עבודת הלב בתפילה

ואקברה שם בדרך אפרת היא בית לחם (מח, ז)

אומר המדרש (פסיקתא רבתא): "מהו שם? [מאזיה טעם קברה שם ולא במערת המכפלה? אלא עשה כן] על פי הדיבור.

ולמה ציווהו על כך? שהיה גלוי וצפוי לפני הקב"ה, שסוף בית המקדש עתיד ליחרב, ובניו עתידים לצאת בגולה, והם הולכים אצל האבות ומבקשים מהם שיתפללו עליהם, ואינם מועילים להם. וכיון שהם הולכים בדרך, הם באים ומחבקים קבורת רחל [משתטחים עליה ומבקשים רחמים], והיא עומדת ומבקשת רחמים מן הקב"ה ואומרת לו: "ריבונו של עולם, שמע בקול בכייתי ורחם על בניי, או תן לי שכר האוניא שלי".

[פירוש: מה שהונו אותה בעניין לאה, והיא כבשה תאוותה וקנאתה בלאה, ולא הגידה ליעקב]. מיד הקב"ה שומע בקול תפילתה, שכן כתוב: 'בכי תמרורים רחל מבכה על בניה', וכתב 'יש תקווה לאחריתך ושוב בנים לגבולם'.

חז"ל מספרים לנו שבשעה שיצאו ישראל לגלות, אבות האומה ביקשו עליהם רחמים, ולא הועילה תפילתם, ורק תפילת רחל התקבלה. מה היה מיוחד בתפילתה של רחל יותר מתפילת כל האבות הקדושים?

התשובה היא שתפילת רחל התייחדה בכך שהיא לוותה בבכי, כמו שנאמר "נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה". הבכי הוא סימן לכך שהתפילה של רחל הייתה מכל הלב ומלאה רגש.

ובאמת עיקר עבודת התפילה היא להכניס את הלב והרגש לתוכה, וככל שיש יותר לב ורגש, התפילה מתקבלת יותר. כמו שאומרת הגמרא בתענית (ב, א) "איזו היא עבודה שהיא בלב? הוי אומר: זו תפילה". איכות התפילה נמדדת בכמות הרגש שבה ולא דווקא לפי ההשגות השכליות בה.

"זה לא אני, אני טוב גמור"

"ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה." (מז, כח)
לפני שהכרתי את דרך הבעל שם טוב כשהייתי רואה בעצמי מידות רעות וטבעים רעים היו בפני שלוש אפשרויות: (א) להדחיק ולומר "זה לא אני, אני טוב גמור" (ב) להלקות את עצמי. (ג) לייחס את זה שזה לכבוד ה' ולשם שמיים.

מה נשתנה מאז שהכרתי את הדרך?

הדרך הראתה לי שאין לי על מה להלקות את עצמי, שאם אני אדחיק - בסוף הרע יצא מאליו... ושהדרך להגיע לשם שמיים היא עוד ארוכה וזה לא מהשפה לחוץ. הדרך לימדה אותי שאין לי מה להתבייש בדברים שטעונים שיפור אצלי, אלא בדיוק הפוך, משם אני יכול לצמוח.

אומר ה"דברי ישראל" ממודז'ץ זצ"ל "ויחי יעקב" - יעקב אבינו הלך למקום הכי טמא בעולם, "ערוות הארץ", ומחייה את הארץ, את החומרות שבה, ברובד הפשטני הוא גרם לכך שארץ מצרים תשגשג כלכלית, אבל מה שאנו יכולים ללמוד מכך זה שיעקב אבינו הראה להם את דרך הבעל שם טוב, הוא החיה את הנקודות הכי נמוכות והראה להם "יש לך אוצרות! רק עליך לנתב את זה למקום הנכון".

גם אם יש לאדם תאוה בצורה לא שגרתית, האדם צריך להבין שזה אוצר! פשוט עליו למצוא שם את ה' ולבקש רחמים שיעזור לו איך לנתב את זה למקום הנכון.

וכך מסופר על רבי רבי שמואל קאריווער זצ"ל, שנולד עם טבע להיות גנב ששווד אנשים בלילות, לכן כל עבודת ה' שלו הייתה בהיחבא והצנע לכת כגנב הבא בלילה בלי שאף אדם ידע על מעשיו. (מאמר יחזקאל עמוד רצו)

לכן גם אם מגיעים מצבים שאנו אומרים עליהם "זה לא אני, אני לא כזה", האמת היא שזה בדיוק אנחנו, ודווקא משם אפשר להפיק את האוצר שנמצא בנו ולנתב אותו למקומות הנכונים.

שלום
הר' אברהם אטיאס

מדור זה נכתב ע"י אברכי כולל 'דרך הבעל שם טוב', כי תורה אמיתית לא נשארת רק בבית המדרש - היא הולכת איתך לכל מקום

כפי שמסופר על ר' אשר פרוינד זצוק"ל שפעם אחת בהיותו חולה, ביקש שיארגנו מנין של נשים שיתפללו עליו. ואמר שתפילתן פועלת בשמיים יותר, כיון שהן מתפללות עם רגש יותר מהאנשים, ויש מעלה מיוחדת בתפילתן.

ליקור את הימים

ויברכם ביום ההוא לאמור בך יברך ישראל
שימך אלוקים כאפרים וכמנשה (מח, כ)

צריך ביאור מדוע התורה לא אומרת בקיצור "ויברכם ביום ההוא בך יברך ישראל וגו'", ומה באה התורה להוסיף באומרה "ויברכם ביום ההוא - לאמור"?

ונראה לבאר שיעקב התכוון לברך את בניו, שתמיד יביטו על אותו יום שבו הם נמצאים, ויאמרו לעצמם 'יש לנו רק את היום הזה', ואם כן מוטל עלינו לנצל את היום הזה בשלמות, כי יש לנו רק אותו ואי אפשר להמתין ליום אחר.

וכן מוצאים שכאשר נפגש פרעה מלך מצרים עם יעקב אבינו, שאל אותו פרעה: "כמה ימי שני חיך"? ולא שאל "כמה שני חיך", כי הבין שאצל האדם הגדול שעומד מולו, יש חשיבות לכל יום בפני עצמו, ולכן שאל אותו על הימים "כמה ימי שני חיך", כאומר לו, יודע אני שאצלך כל יום ויום היה חשוב ומיוחד, וברצוני לדעת כיצד אתה מסכם את כל ימי חיך.

גם אצל אברהם אבינו התורה מדגישה את אותה נקודה: "ואברהם זקן בא בימים". הימים הם החשובים. וזו היא דרכם של הצדיקים להתייחס לכל יום בפני עצמו, מתוך מחשבה שיש להם רק את היום ההוא ועליהם לנצל באופן הטוב ביותר.

יעקב מברך את בניו ואומר להם "ביום ההוא לאמור" - תמיד תאמרו שיש לכם רק את אותו "היום ההוא" שאתם נמצאים בו, וכך תלכו בדרך אבותי הקדושים וכל הצדיקים שמעריכים כל יום ויום ומנצלים אותו לעבודת ה'.

העלון פועל במיזם | לא ליקרוא בתפילה

לע"ז: הודיה בת עידיה | נועם בן ארז וענבה | יוחאי חי בן מרים הי"ד | שלמה בן ברכה ברטה | יונה נגמה בת שמעה | שרה בת מרים | דרור בן שרה | אשר בן אילנה ז"ל | לזיווג הגון: נועה ירין לוי הי"ו

זמני השבת			
חגיגה	ניסח	ציאה	ר"ת
17:58	17:26	16:19	ח"פ
18:01	17:28	16:27	תל אביב
18:00	17:27	16:12	ירושלים
18:03	17:30	16:22	באר שבע

יש קונה עולמו בשיחה אחת:
03-30-90900
ויש קונה עולמו בסריקה אחת:

לפרטים: 055-9814913 | office@baderech.co.il

אנשים לא מונחים במקום המדויק שלהם וכשאתה לא נמצא במקום המדויק שלך אז לא טוב לך, אין לך יישוב הדעת, אין לך רגיעות, אין לך שמחה. (מתוך השיחה)

מצא את מקומך

רוב האנשים מסתובבים בעולם מבלי לדעת מה התפקיד שלהם פה, מהי השליחות שלהם. האם באתי לעולם להיות רופא? באתי לעולם כדי להיות אברך כולל? מי היא האישה או הבעל המתאימים לי? והם לא יודעים מה מתאים להם לנפש. דרך הבעש"ט חושפת בפניכם כמה חשוב להיות מדויק במקום שלך ולא דווקא מקום פיזי, אלא גם רוחני ונפשי.

הסוד להצלחה

בפרשתנו יש את ברכת יעקב למנשה ואפרים: **"וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל אֶת יָמִינוֹ וַיָּשֶׁת עַל רֹאשׁ אֶפְרַיִם וְהָיָה הַצֶּעִיר וְאֵת שְׂמָאלוֹ עַל רֹאשׁ מְנַשֶּׁה שֶׁכָּל אֶת יָדָיו כִּי מְנַשֶּׁה הַבְּכוֹר."**

יעקב שם את יד ימין על אפרים, את יד שמאל על מנשה ושיכל את ידיו: **"וַיֵּרָא יוֹסֵף כִּי יֹשִׁיט אֲבִיו יָד יְמִינוֹ עַל רֹאשׁ אֶפְרַיִם וַיִּרְעוּ בְּעֵינָיו וַיִּתְמוּךְ יָד אֲבִיו לְהַסִּיר אוֹתָהּ מֵעַל רֹאשׁ אֶפְרַיִם עַל רֹאשׁ מְנַשֶּׁה"** - "אבא, מנשה הוא הבכור למה אתה שם עליו את יד שמאל? שים עליו את יד ימין".

"וַיֵּמָאן אֲבִיו וַיֹּאמֶר יָדְעָתִי בְּנִי יָדְעָתִי" אני יודע שמנשה הבכור **"גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו"** אפרים יהיה יותר גדול **"וַיִּזְרְעוּ וַיְהִי מְלֹא הַגּוֹיִים"**.

אומר רש"י איזו גדלות תהיה למנשה? שעתיד גדעון לצאת ממנו שה' עושה נס על ידו. ממנשה הבכור יצא גדעון שבזכות עולם עשה ישועה לכלל ישראל דרכו.

מאפרים עתיד לצאת יהושע שינחיל את הארץ וילמד תורה לישראל. יהושע היה הרבה יותר גדול מגדעון בזכות שני דברים: האחד, הוא ינחיל את הארץ והשני, הוא ילמד תורה לישראל.

ינחיל את הארץ - פירושו של דבר שהוא יתן לכל שבט את המקום המתאים לו. מה נפקא מינה?

אנשים לא מונחים במקומות המדויקים לנפש שלהם וכל אחד מסתכל על האחר ורוצה

להיות כמוהו: "תראה איך הוא לומד גם אני רוצה ללמוד כמוהו. תראה איך הוא מתלבש, גם אני רוצה להתלבש כמוהו". הם לא יודעים באמת מה מתאים להם.

וזה יוצר בלבול כי כשאתה לא נמצא במקום המדויק שלך אז לא טוב לך, אין לך יישוב הדעת, אין לך רגיעות, אין לך שמחה.

כדי שאהיה במיטבי אני צריך להיות מונח במקצוע, בתפקיד, בשליחות המיוחדת שלי.

אומר רש"י "יגדל ממנו" שעתיד לצאת ממנו יהושע שינחיל את הארץ וילמד תורה לישראל. להנחיל את הארץ פירושו שכל שבט קיבל את

הייעוד שלו - "זבולון לחוף ימים ישכון" - זבולון צריך להיות לצד ימים כי זו הפרנסה שלו. בנימין שכן בירושלים ליד בית המקדש כי בית המקדש נבנה בחלקו. וכן הלאה על זו הדרך...

לכל שבט יועד המקום הטבעי שלו, המקום שהכי מתאים ומדויק עבורו. וזה תנאי מקדים ללימוד התורה.

רק כשכן אדם נמצא בתפקיד שמתאים לנפש שלו הוא יפרח וישגשג בלי גבול. למה אנשים לא מצליחים? למה ישנם בחורים הלומדים תורה ואינם נהנים מהלימוד? למה בנות נכנסות לסמינרים ולא מצליחות? **כי היא לא למדה את מה שמתאים לנשמה שלה, לנפש שלה, לא היה לה את השלב הראשון - להנחיל את הארץ.** לכן יעקב אומר: **"מגיע לאפרים את יד ימין"** כי אפרים מסמל את הדבר הכי חשוב - למצוא לכל יהודי את המקום שלו.

וזהו משנה מפורשת: **"אִיזְהוּ חֹכֶם הַמְּכִיר אֶת מְקוֹמוֹ"** - אתה באמת רוצה להצליח בחיים? תכיר את המקום שלך, לשם מה באת לעולם.

התפקיד שלך בבית היהודי

בבית היהודי יש בעל ויש אישה. לאישה יש את כוחות הנפש שלה ולאיש יש את כוחות הנפש שלו. יש אישה שהכוח הנפשי שלה הוא להיות עקרת בית: לחנך את הילדים, להלביש אותם, לתת להם חום ואהבה, לבשל להם... היא אישה של בית ובעלה אומר לה: - **"תצאי לעבוד ותביאי פרנסה"**. אבל אני מרגישה שאני יותר מתחברת

לבית, לילדים, אני רוצה לגדל את הילדים שלי, אני לא מתאימה למשרדים.

- מצטער, אני רוצה שתצאי ותעבדי.

ובאמת הוא הפך אותה מאישה של בית, שזה המקום הטבעי שלה, להיות אשת משרדים ומאז כל שני וחמישי היא חוזרת לו עם סיפורים על מחלוקות, מריבות, תככים בעבודה כי היא לא במקום המדויק שלה, היא לא אמורה להיות שם.

לשם כך צריך את יהושע. צריך לשמוע אחד את השני, ללמוד אחד מהשני, להבין מה מתאים לנפש שלך.

גם בתפקידים בבית לכל אחד יש את התפקיד שמתאים לנפש שלו. יש בעל שלא מתחבר לקיפול כביסה, אבל מתאים לו לשטוף כלים וגם לשטוף את הבית.

אבל אשתו אומרת לו: **"אדוני היקר, אין מה לעשות, אתה צריך לקפל כביסה ולסדר את המדפים בארון"**.

- טוב מותי מחיי. אני מעדיף למות רק לא לסדר מדפים.

- אין מה לעשות, אתה צריך לעזור לי.

את שמה את בעלך לא במקום המתאים לו. תמצאי לו את התפקידים שמתאימים לו ותראי שהוא יעשה אותם בשמחה, הוא יהיה הבעל הכי טוב בעולם.

מי עשה את זה? פרעה! "וַיַּעֲבִדוּ מִצְרַיִם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בִּפְרֹךְ" אומרים חז"ל שהמצרים נתנו את העבודה של הנשים לגברים ואת העבודה של הגברים לנשים. הוא עשה את זה בכוחה? כן!

כי כשאתה נותן לבן אדם את התפקיד שלא מתאים לו אז הוא מאבד את החוכמה שלו. הוא נהיה גולם. לכן יעקב בוחר במילה "יגדל" כי כשאתה שם בן אדם במקום הטבעי שלו הוא כל הזמן ילך ויגדל, ילך וישתבח. **כשאתה במקום שלך המדויק אתה לא רק תצליח, אלא אתה תגדל שם.**

אני חושב שהיום אחת הבעיות הקשות שישנן בדורנו היא שאנשים לא נמצאים על מקומם. הורים מחליטים לילד באיזו ישיבה ללמוד, והישיבה כלל לא מתאימה לו. נשים עובדות במקום או בתפקיד שלא מתאים להן ולכן הן ממורמרות, בחור מחפש שידוך והוא בכלל לא בכיוון הנכון...

שידוך מוצלח

אנשים מחפשים שידוך שלא מתאים להם, הבחור מוצלח פי כמה וכמה מעליה והחייבור לא מתאים, או שהיא כמה וכמה מעליו והוא יהודי פשוט. הוא התחתן עם מדענית והיא מזלזלת בו.

היא לא קוראת לו "בעל", אלא "הנהג שלי" כי הוא מסיע אותה לאוניברסיטה, להרצאות. אחר כך הוא מתפלא למה היא כל כך מזלזלת בו והוא ממורמר ועצוב. אדוני, התחתנת עם מישהי שלא

כל מה שחשוב לכם בדרך הבעל שם טוב

ייעוץ אישי עם הרב: 050-3739010 שלומי

קו השיעורים העולמי של דרך הבעל שם טוב: 03-30-90900

להקדשת עלון ולתרומות: 052-225-8276

מענה אנשי: א'ה' בין השעות 8:00-15:00 בטלפון: 055-9814913

קבלת עלון וחיזוקים ישירות למייל: office@baderech.co.il

קו סיפורי הילדים: 08-9190090

רוצים להזמין את הרב לשיעור ולהביא את האור לאזורים?

בואו להיות שותפים ולהאיר את הדרך בכל הארץ

חייגו עכשיו לשלומי כהן: 050-3739010

וקבעו תאריך לשיעור הקרוב!

מטפלת רגשית

052-5732470

שאל את הרב

לשאלות לרב ניתן לפנות גם במייל:

ask@bshemtov.co.il

אגרות הדרך

פרשת ויחי

לכבוד... הי"ו

כשהולכים בדרך של אמונה - זוכים לשפה חדשה, שפת הדיבור משתנה - לא רק מבחינת סגנון מילים שונה כגון "אבא זה אתה, תזכה אותי ללמוד מהצער שיש לי את צער הגלות השכינה" וכו', אלא השפה הופכת לשפת הכנעה, דיבור יותר רך ומתחשב, דיבור יותר "חברי", דיבור של הכרת הטוב לזולת על כל התייחסות מצידו אליי, כי בסופו של דבר לא חייבים לי כלום, מי אני ומה אני? הגישה לזולת משתנית, הן לחברים, הן לבעל, הן לילדים, הן לשכנים ולכל העולם כולו.

ובזה ניתן לבאר את מאמר חז"ל "בזכות שלא שינו את שמם, לשונם ומלבושם - נגאלו אבותינו ממצרים" (מדרש לקח טוב פרשת וארא וכן מדרש ויקרא רבה אמור פרשה ל"ב), ו"לשונם" אין הפירוש רק שלא שינו משפת הקודש לערבית או לאנגלית!

אלא הכוונה לסגנון הדיבור של היהדות - כלומר הכנעה וענווה בבחינת "תִּתְּנָהָ תָּמִיד לְדָבָר כָּל דְּבָרֶיךָ בְּנִחָה, לְכָל אָדָם וּבְכָל עֵת" (אגרת הרמב"ן).

דרך הבעש"ט מביאה את האדם למקום של הכרה באמת שלו, שהוא מצד עצמו מהות חסרה, שפלה ואפלה, וממילא מכיר שכל נקודת הצלחה אצלו זה גילוי שכינה ורחמי ה' עליו, ובוודאי שאין לו שום תביעה ודרישה מבורא העולם - כי כל מה שיש לו זה חסד ה', וכל המעשים הטובים שלו זה חסד ה', וממילא אין לו יכולת לבוא בטענות "למה? מה לא בסדר אצלי?" כי כל מה שיש לו ברוחניות ובגשמיות, מהתחלה ועד הסוף זה נטו הרחמים של בורא עולם.

ולפי זה נפלא להבין את דבריהם חז"ל "שלא שינו את שמם, לשונם ומלבושם" - "שמם" דהיינו המהות, כידוע שם בן אדם זה מהות, דהיינו שיהודי אוחז שהוא מצד עצמו מציאות שלילית וכי זו המהות שלו, וכל הטוב שיוצא ממנו זה רחמי ה', מה שאין כן המצרי - הוא אוחז שאדם הוא מציאות חיובית והטוב נובע ממנו, וזה גאוה בפועל, כפי שאמר פרעה "לי יֵאָרֵי וְאֶנִּי עֶשְׂתִּינִי" (יחזקאל פרק כ"ט), דהיינו היאור זה האליל שלו, פרעה טען שהיאור חייב לו, "לי - יֵאָרֵי", והטעם מכיוון ש"אֶנִּי עֶשְׂתִּינִי" - אני העושה את כל הפעולות הטובות שיוצאות ממני.

אך עם ישראל במצרים "לא שינו את שמם" - דהיינו את הכרת המהות, הם לא התקלקלו מהמצרים לייחס את הטוב לעצמם, אלא אדרבא - אחזו ש"השם" - כלומר המהות שלהם - שלילית. ומכוח זה "לא שינו את לשונם" - דהיינו סגנון הדיבור הכנוע, הן לבורא עולם והן לזולת, בשונה מהמצרים שסגנון הדיבור שלהם תובעני ושתלטני, כאילו כל העולם חייב להם, ומכוח זה "לא שינו את מלבושם" - לבוש כלומר ההתנהגות בפועל והמידות של האדם שהן בבחינת הלבוש שלו.

ואם כן שלושת הדברים הנ"ל - "שמם, לשונם ומלבושם" - קשורים ותלויים זה בזה ונפלא להבין.

לקוח מתוך הספר "אגרות הדרך"

מאת הרב שי עטרי שליט"א

לרכישה חייגו: ר' אברהם 052-2258276

שהוא לובש. הרב, תדבר אתו שילך עם מכנסיים צמודות.

- הרב אפשר לדבר איתו שיחליף קצת את הצבע של החולצה? כל הזמן לבן. אני רוצה לראות את בעלי צעיר, עם החולצה הזאת הוא נראה מבוגר...

זה לא החזיק מעמד. הם התגרשו והיו להם ילדים. היא חזרה לעולם שלפני התשובה. והוא גרוש עד היום.

איך זה קורה? אנשים לא נמצאים במקום המתאים להם. העיפוי אותה לגבהים והיא לא שייכת לגבהים, תהיי מקורקעת.

החלטה גורלית

לפעמים קורה שהגננת מציעה להורים להשאיר עוד שנה את הילד בגן כי מצד השכל הוא מתאים לעלות לכיתה א', אך מצד הנפש הוא עוד ילד, הוא עדיין זקוק למשחקים... והגננת פונה לאמא: "אני חושבת שהוא צריך עוד שנה בגן, תני לו עוד שנה לשחק". הגננת היא אשת חינוך ולכן מבחינה מקצועית היא מבינה יותר מהאם, אולם את האם מעניין רק השכל, היא רוצה שהילד יעלה לכיתה א' ויתקדם לימודית.

האמא מעלה את הילד שלה לכתה א' והיא עושה את טעות חייה כי הילד היה זקוק לעוד שנה מבחינה נפשית ולא נתנו לו. הילד מגיע לכתה ח' ופתאום מתחילות הבעיות: "אני לא רוצה ישיבה רגילה, אתם לוחצים אותי, אני רוצה ישיבה פתוחה עם כדורסל ופעילויות אחה"צ". **מנין זה נובע?**

מהשנה שהיתה חסרה לו בגן. חסמו לילד את הנפש, לא נתנו לו את המקום המתאים לו.

גם האישה, כדי שהאישה תהיה שמחה, היא צריכה להיות במקום שמתאים לה, בעבודה שמתאימה לנפש שלה.

הכרתי יהודי שאשתו היתה 20 שנה גננת וזה לא התאים לה. כעבור 20 שנה אחרי שהיא נלחמה קשה להביא פרנסה הביתה היא התפרקה לגמרי **אבל היא לא רק התפרקה בגלל העבודה אלא גם בגלל בעלה, היא כעסה עליו שהוא לא חשב עליה ונתן לה לעבוד קשה העיקר שתביא כסף הביתה. היא נשחקה נפשית והיום הם לא מדברים.**

גדעון יוצא ממנשה והוא עושה ניסים ונפלאות וזה יפה מאוד, אך יש משהו יותר חשוב. יש מישהו שמלמד אותך למצוא את המקום שלך - יהושע.

יהי רצון שנוכח כולנו ללכת בדרך האמת, אמן כן יהי רצון.

מתאימה לך.

אנחנו אומרים בתפילה: "ותן חלקנו בתורתך" - אנחנו מבקשים מהשם: "אני רוצה את החלק שלי בתורה. תן לי מה שמתאים לי" כי לכל אדם יש את החלק שלו בתורה.

לימוד תורה זהו הדבר הכי ענק שיש, תלמוד תורה כנגד כולם. אבל אתה צריך ללמוד מה שמתאים לנפש שלך.

האם מצאת את המקום שלך? הבן שלך התקבל לישיבה מי אמר שהישיבה הזאת מתאימה לבן שלך? הבת שלך נכנסה לסמינר מי אמר שזה הסמינר המתאים לבת שלך?

אבא אומר לבן שלו: "תראה את אחי הגדול, איך הוא לומד, איך הוא מתפלל..." אבל אחי הגדול הוא אחי הגדול ואני זה אני. למה אתה עושה השוואות? למה אתה אומר לי להיות כמוהו? למה אתה לא אומר לי תהיה מה שמתאים לך?

היה לי תלמיד בישיבה שהתחתן עם מישהי שהרבנית שלה היא צדיקה גדולה. הרבנית לימדה אותן להיות צדיקות כי עם ישראל בזכותן יגאל, הכניסה אותן לאופוריה. אותה תלמידה התקשרה אלי:

- הרב, אני מחפשת בחור צדיק, יש לך מישהו צדיק בישיבה? אני רוצה שיהיה לו זקן.

- למה את צריכה זקן?

- אני רוצה מישהו עם זקן שלא נוגע בזקן. הרב, חשוב לי שיאהב תורה ומצוות.

מצאתי לה בחור בישיבה אוהב תורה ומצוות, אוהב את השם, תמים, לומד תורה. היא, לעומת זאת, הכירה את העולם הגדול, היא חזרה בתשובה.

אבל היא חזרה בתשובה וישר העיפו אותה לגובה.

כעבור שנה מהנישואין, אני מקבל טלפון: - שלום הרב, אני לא יכולה איתו, אני לא יכולה עם הזקן הזה, הוא גדול מדי, הרב יכול לדבר איתו שיסדר קצת את הזקן?

מה קרה? היא נחתה קצת בעקבות הנישואין והיא כבר לא שומעת את הרבנית שלה שמכניסה להן כל הזמן אוויר בגלגלים. לאט לאט היא התפוצצרה והתחילה לחזור למה שהיא.

- את בטוחה?

- הרב, זה דוחה, אני לא ידעתי שזה יראה ככה.

פניתי אליו ושאלתי אותו האם בשביל שלום הבית הוא מוכן לסדר קצת את הזקן?

- מה שהרב אומר.

- בוא ננסה היא אומרת שזה מפריע לה.

שוב היא התקשרה אלי:

- הרב, בעבר שלי ראיתי סרטים והכרתי בחורים, אני לא יכולה עם המכנסיים

הספר שחיתקת לי - יצא לאור!

הדרך לבניית הבית

הכנה לחיי הנישואין | יסודות הבית היהודי | תקשורת בונה | שמחה בבית | ועוד...

40 שנה בלבד!

להזמנות:

ר' אברהם: 052-2258276
מזכירות: 055-9814913

חלק ב'

יֵלֵד לֹא יָפֶה בְּכָל־פֶּרֶק א'

מאיר נולד תינוק רגיל ובריא לגמרי, אבל היתה לו בעיה אחת. הבעיה היתה אִמָּנָם קטנה, אבל השפיעה על כל החיים של מאיר: כְּתָם לִדָּה גדול ושחר כסה לו את המצח.

הכתם היה נראה בולט ומשנה, ובגנים לא אחידים. כשאמא של מאיר, היולדת הטריה, ראתה לראשונה את בנה התינוק, היא נבהלה מאוד והתקשתה לקבל את המראה שלו.

היא לא היתה היחידה. כל בני המשפחה נרתעו מהמראה של התינוק. הם לא רצו להחזיק אותו ולא רצו להשתעשע איתו. התינוק גדל בלי חבוקים, בלי טופים ובלי חם בסיסי.

כשגדלו למאיר שנים, המראה שלו נעשה גרוע יותר. שניו גדלו בצורה עקמה, והן בלטו החוצה ושוו לו מראה קשה עוד יותר מממה שהיה קדם.

בברית קראו לו "מאיר", אבל מישהו הדביק לו פעם את הכינוי "המכער", ומאז כמעט כלם כנו אותו כה. הכינוי המעליב דבק בו חזק כל כך, עד ששקשאלו לשמו - מאיר כמעט היה מתבלבל ועונה בטעות - "המכער". לא רק אחיו נרתעו ממנו, גם בגן הילדים אף אחד לא רצה לשחק איתו. כל הילדים היו משתובבים יחד, ורק מאיר הביט בהם מהצד בעצב גדול.

גם כשעלה מאיר לכתה א', מצבו החברתי לא השתפר. שוב הילדים נרתעו מהמראה שלו והתרחקו ממנו. אף אחד לא רצה לשבת לידו, ומאיר מצא את עצמו יושב לבד בשלחן האחורי, בודד ועצוב.

מאיר הרגיש שהוא לבד בעולם. אבל היתה מישהי אחת שאצלה מאיר הרגיש שזה: סבתא רחמה מבאר שבע.

סבתא רחמה היתה אשה מבגרת, חמה ועדינה. היא אהבה מאוד את מאיר, הנכד שלה. בכל פעם שהיה מניע אליה, היתה סבתא רחמה מחבבת את מאיר, ואומרת לו מלים טובות. היא גם למדה אותו לדבר עם ה' בכל מצב ולספר לו הכל.

סבתא רחמה היתה האדם היחיד בעולם שנתן לו חם ואהבה. כשהיה לצדה, הרגיש מאיר שיש מישהו אחד בעולם שאוהב אותו באמת. בכל פעם שהיה קשה לו בבית, מאיר היה נוסע לסבתא רחמה, והיא היתה מקבלת אותו בשמחה ובאהבה גדולה.

ביתה של סבתא רחמה היה המקום הרגוע היחיד שהיה למאיר בעולם, אף לא למשך זמן רב.

יום אחד, התקשרה סבתא רחמה למאיר. הקול שלה היה חלש מאוד, והיא בקשה ממנו לבוא מיד.

מאיר נבהל. הוא עלה במהירות האפשרית לאוטובוס ונסע לבאר שבע.

כשהגיע, מצא אותה שוכבת בפנים חורות, כשהיא בקשי נושמת. "סבתא! מה קרה לך?" מאיר נחרד. הוא הזעיק במהירות את כוחות ההצלה והביט בסבתו בעינים מלאות דמעות.

סבתא רחמה הצליחה ללחש אליו כמה מלות עידוד, ומאיר חבק אותה בדמעות.

לכוחות ההצלה שהגיעו, לא נותר מה לעשות. סבתא רחמה הטיבה את נשמתה לבוראה, ומאיר נשאר לבד בעולם.

מאיר היה שבור לרסיסים. הוא הרגיש כאילו היה בנה היחיד, והפרדה היתה קשה עליו מאוד. הוא השתדל לזכור את המלים הטובות שאמרה לו, ולא לשכח את העצה שלה - לדבר עם ה' על הכל. הוא התאמץ להיות טוב ולנסות להאמין בעצמו, למרות המלים המשפילות שאנשים שלחו לעברו.

השנים חלפו. מאיר סים את המודיו בכיתה ח', אבל לא הצליח להתקבל לאף ישיבה. הוא היה עצוב מאוד, אך נסה להחזיק את עצמו בכל הכוח. כדי לא להשבר, החליט מאיר לעבד קצת בחפש, לעשות משהו מועיל ולשכח מהכאב.

למחרת, נגש מאיר לסופר ושאל אם הם צריכים עובד. המנהל הביט בו במשך רגעים ארוכים, ולבסוף הציע לו לעבד במחסן האחורי. מאיר הבין מציין מה הסבה לכך שיעסיקו אותו הרחק מהלקוחות, אבל בלע את העלבון והתחיל בעבודה. מאיר שהה במשך זמן ארוך במחסן. הוא היה עובד קשה, פורק סחורה ממשאיות ומסדר אותה במחסן. זו היתה עבודה פיזית לא פשוטה, אבל מאיר השקיע בה את כל כלוו בנסיון לשכח מהצרות.

יום אחד, כשיצא מאיר מהמחסן, נגש אליו אברך מבגרת ועדין, ואמר ששמו יוסף. עיניו היו טובות והוא חייך אל מאיר, ברח אותו לשלום והתעניין בו. מאיר הפתע מהחם שהרעף עליו. מאז שסבתא רחמה נפטרה, לא התעניין בו כמעט אף אחד.

מאיר ספר לאברך את קורותיו, והאברך הקשיב לו בהשתתפות ובאמפתיה. כשמאיר סים לספר על מצבו העגום, בקש האברך ממאיר שיתן לו את מספר הפלאפון שלו, והבטיח לנסות לעזור לו למצא מסגרת למודית.

אבל הימים עברו, והאברך לא התקשר. מאיר הרגיש שוב לבד.

מה יקרה בהמשך חיו של מאיר? האם יתקבל לישיבה ויצליח למצא את מקומו בעולם?

המשך יבוא בעז"ה בשבוע הבא

להאזנה לספור בקו 'ילדים בדרך': חינו 08-9190090 ובחרו את מספר הספור המופיע בענן שמעל הכותרת

הרבי מטשכנב והמשקה התוסס

בעירה קטנה ושקטה בפולין,

גר צדיק גדול ואהוב - האדמו"ר מטשכנב, שהיה ידוע בענותנותו, בחכמתו ובעדינותו.

יום אחד, כשהרבי ישב בחדרו מקור בתלמידים, נכנס אחד מהם בשמחה ואמר:

— רבי היקר! הבאנו לך משקה חדש ומיוחד שנקרא 'מי סודה' - משקה תוסס עם גזים!

הרבי הביט בכוס שהנחה לפניו.

המשקה נצנץ באור כמו יהלום ובוטות קטנות רקדו בתוכו, עולות למעלה ויורדות שוב, כאילו שחקו משחק בתוך הכוס.

התלמידים חיוו זה לזה.

הם היו סקרנים לראות איך הרבי יגיב, הרי זה היה דבר חדש לגמרי!

אבל הרבי לא שתה.

הוא רק הביט במשקה וחשב בשקט הזמן עבר, והבוטות הקטנות המשיכו לעלות ולרדת.

אחד התלמידים לחש:

— 'רבי, אם לא תשתה עכשו - כל הגזים יברחו!

המשקה יאבד את כל התוססות שלו!"

הרבי הרים את עיניו ואמר ברוך ובנעם:

"כי כך היא מציאותו של המשקה הזה?"

שהוא יחליט בשבילי מתי עלי לשנות?

אם הוא לא יכול לחכות - אינני צריך אותו!"

ואז דחה את הכוס הצדה, ולא שתה ממנה כלל.

התלמידים הביטו זה בזה בהשתאות. הם הבינו שהרבי רצה ללמד אותם דבר חשוב מאוד:

אפוק. רגע לפני שאתה ממשיך רוצה לאכל מהעונה או מהחסיף או מהגלידה, רגע לפני שאתה ממשיך צמא ורוצה לשותת כוס קולה או סודה קרה - תתן אפוק, תמתיך דקה תעצור ותתברך בכונה.

יצא לאור

דיסק און קי חלק ב'
ובו סיפורי ילדים
מרתקים במיוחד!

הנחזרים אנונימי ואין להיחלף את החיפ

לפרטים ולרכישה:

עומרי 052-7163882 | אברהם 052-2258276

אין בית ללא קו הילדים!

כל בית בישראל פותח את כל הקווים לכל בני המשפחה

להצטרפות חייגו: 08-9190090

*שימו לב במידה ואינכם יכולים לעמוד בתשלומים, אנא צרו עמנו קשר. אנוחם פותחים לכולם את הקווים

חזק!
מהיום ניתן לשמוע בקו הילדים את המדור החדש "סיפור של צדיק"

19
גבר